

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Admirandum Dei pro hominibus ta[m] sceleratis, humanam naturam
suscipientis consilium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

præstare, cum tanta sit vnus mortiferi peccati malitia, & in infinitam Numinis maiestatem iniuria, vt omnibus omnium & hominum & Angelorum fidei, misericordiæ, charitatis, aut pœnitentiæ operibus, omnibus religionis actibus, omnibus orationibus, omnibus sacrificijs, ad iustam æqualitatem, non possit compensari. *Non dabit Deo placationem suam (homo) & precium redemptionis animæ suæ,* inquit Dauid. In quæ verba S. Basilius ita scribit: *Neq; igitur fratrem quare in redemptionem; sed Deum, qui excedit naturam tuam. Neq; hominem nudum; sed hominem Deum IESVM Christum, qui etiam solus placationem dare potest, pro omnibus nobis.* Et Athanasius: *Cuius, inquit, opera, ad recuperandam istam gratiam, requirebatur, nisi solius Verbi? Eius etiam fuit, id quod corruptibile erat, iterum ad incorruptibilitatem reducere, & pro omnibus, id, quod æquum, rationiq; consentaneum erat, Patri præstare.* Denique S. Leo ait: *Talis Natiuitas decuit Dei virtutem & Dei sapientiã Christum, qua nobis & humilitate congrueret, & diuinitate præcelleret. Nisi enim esset Deus, non adferret remedium; (quia non adferret p iniuria Deo illata aliquid æquiualens, neq; constitueret perennem & inexhaustum reconciliationis fontem, quo peccata, in quæ quotidie incidimus, delerentur) nisi esset homo verus, non præberet exemplum: non haberet meritum, non offerret satisfactione.*

Quoniam ergo extinguendæ iræ diuinæ atque æterni ignis euadendi, recuperandique iuris ad cœlestem hæreditatem, nullum, neque in terris, neque in cœlo, neque apud homines, neque apud Angelos, neque apud vllam aliam creaturam remedium inueniebatur; atque ita vel diuinæ iustitiæ satisfieri non potuisset, vel homo æternum debuisset perire; fecit Deus immensum & infinita suâ misericordia dignum opus, opus omnibus seculis inauditum, omnibus gentibus admirandum, ipsi cœlo obstupescendum, ipsis Angelis ineffabile & incomprehensibile, cum illud nunquam satis laudatum, nunquam satis perpensum Incarnationis consilium excogitauit, & Christum, sapientiam increatam, per quam creata sunt omnia, proposuit propitiationem, per fidem, in sanguine ipsius, ad ostensionem iustitiæ suæ, propter remissionem præcedentium delictorum, in sustentatione Dei. Qui, cum cum Mundus odisset, & partim, ob primi hominis peccatum, partim, ob aliorum hominum innumerabilia fornicationum, adulteriorum, incestuum, Sodomiarum; furtorum, rapinarum; cædium, homicidiorum,

Pfal. 48. 8.

S. Basil. in

Pfal. 48.

S. Athanas. l. de Incarn.

S. Leo serm. I. de Natiu.

V.

Rom. 3. 25.

- parricidiorum, idololatriarum, veneficiorum aliarumque detestandarum abominantium crimina, non iam Mundus, sed plane immundus dicere illud Mimi, apud Gellium, posset: *Similis se pulchris nil nisi nomen retineo*, atque vicissim Dei odio, immo Orco, dignissimus esset; tamen & tunc *Sic dilexit Mundum, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnis, qui credit in illum, non pereat, sed habeat vitam eternam*. Quis fur patibulo adiudicatus à rege auderet petere filium regium, suo loco, in furcam agendum? *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, pro nobis, in infami ligno suspendendum*. Explicari fati non potest hæc bonitas; excedit omnem humanæ cogitationis mensuram. Miris igitur modis commendat Deus charitatem suam in nobis: quoniam, cum adhuc peccatores essemus, secundum tempus, Christus pro nobis mortuus est: multo igitur magis nunc iustificati in sanguine ipsius, salvi erimus ab ira, per ipsum. Si enim, cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filij eius: multo magis reconciliati, salvi erimus in vita ipsius. Vix legimus, aliquem Dominum, pro seruo, mortuum, sed seruos pro Dominis duntaxat. vix etiam, pro iusto quis moritur: nam pro bono forsitan quis audeat mori? vix pro benefactoribus aliqui vitam suam obtulerunt; maximique fiunt martyres, qui pro Redemptore suo mortui sunt. At tanta est Dei misericordia, ut Dominus, pro seruis, iustus pro iniustis & in peccato mortuis, bonus pro impijs, benefactor maximus, pro maximis malefactoribus & peccatoribus, quibus nihil obligatus erat, vitam, animamque posuerit. Nonne hoc fuit, omnem omnium hominum superare charitatem? immò & cogitationem transcendere? Tales autem fuisse homines, pro quibus Seruator mortem oppetijt, si non omnes historiæ testarentur, vel Oseas abunde ostenderet illis verbis: *Audite verbum Domini, filij Israël, quia iudicium Domino cum habitatoribus terra: non est enim veritas, non est misericordia, & non est scientia Dei in terra. Maledictum & mendacium, & homicidium, & furtum, & adulterium inundauerunt, & sanguis sanguinem tetigit*. Quid hæc scelera, apud diuinum tribunal, commeruere? Mox subiungit: *Propter hoc lugebit terra, & infirmabitur omnis, qui habitat in ea*. Propter hoc pestes, bella, & totos fulminum millones, atque æterna, in Tartaro, incendia Mundus meruisset. Siquidem eramus natura filij iræ. Deus autem, qui dives est in misericordia, propter nimiam charitatem suam, qua dilexit nos, & cum essemus mortui peccatis, conuincit nos in Chri-

Io. 3. 16.

Rom. 5. 8.

Osee. 4. 1.

Ibid. 7. 3.

Ephes. 2. 4.

in Christo (cuius gratia estis saluati) & conresuscitauit , & confedere fecit in caelestibus, in Christo IESU: ut ostenderet in saeculis superuenientibus abundantes diuitias gratiae suae, in bonitate, super nos, in Christo Iesu.

Titus Vespasianus, ob eximias animi dotes, olim dictus est, Amor & deliciae generis humani: Christo hoc elogium debetur, cui longè rectius dicitur: *Diligam te Domine, fortitudo mea*: Amor meus, deliciae meae, qui diligis etiam odientes te. Nam qui hinc nō discit admirari iudicia, amare bonitatem, & sperare misericordiam imensam omnipotentis Dei, nusquā discet. Quis non obstupescat iudiciū Numinis peccatores amantis, & in tantū amantis? Bonum est, quod amare solemus: quod pulchrum, quod formosum, quod eruditum, quod preciosum, quod nobile, quod iucundum; in summa, quod bonum est, amamus. Quid, in homine tunc deformissimo, pulchrum? quid, in foedissimo peccatore, formosum? quid, in tantis ignorantiae tenebris & umbra mortis sedente, eruditum? quid sapiens? quid, in vilissimo diaboli mancipio, preciosum? quid, in titione Inferni, nobile? quid, in tanta animi amaritudine, iucundum inueniebatur, quod Deus amaret? Peccato contaminati, iusto iudicio, in protoplasto, damnati, caeci, miseri, abiecti eramus; & tamen etiam tunc *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret*. Non capit hoc ratio humana, excedit tam grande mysterium mortalium intelligentiam; sed non excedit, increatam bonitatem. Quidquid in Deo est, immensum est, ergo & immensam decet esse charitatem. Rursusque immensae charitati conuenientissima est immensa misericordia, & immensa sui communicatio, quae, in Dei Verbo, pro homine, humanam naturam induente, nobis est manifestata. Dederat Agesilaus rex ingens donum cuidam plebeo, quod cum ille verecundè recusaret, dicens: *Hoc esse nimis magnum pro se*, respondit rex: *At non est magnum nimis, pro Agesilao*. Ad eundem modum, Deus, qui diues est, in misericordia, propter NIMIAM (id est, valde magnam, aut NIMIAM respectu hominum tam miserorum & indignorum, non autem respectu Dei immensè boni) charitatem suam, qua dilexit nos, & cum essemus mortui peccatis, conuiuificauit nos, in Christo. Itaque turpes amauit, ut pulchros efficeret: deformes amauit, ut faceret formosos; insipientes amauit, ut redderet sapientes: viles amauit, ut precio sanguinis sui efficeret preciosos: mancipia amauit, ut reponeret in libertatem: inopes amauit, ut diuitijs

VI.
Sueron. in
Vespasian.
c. 9.
Psal. 17. 1.

Io. 3. 16.

Ephes. 2. 4.